

רוחות טובות

עינת א. שמשוני

עריכה ספרותית: דפנה שחורי
עריכה לשונית: תמר וינברג

© כל הזכויות שמורות לעינת א. שמשוני
געש ספרים 2018

לאה עמדה מול הראי המאובק שבחדר השינה הגדול. החדר אמנם היה ריק מרהיטים, מלבד הראי וארון הבגדים הכבד, אך בזיכרונה הוא עדיין היה החדר היפה ביותר שראתה אי פעם. הארון, כך ידעה, היה עשוי מעץ אלון ודלתותיו גולפו בידי אמן איטלקי. הוא הובא מצרפת אל בית האחווה הגדול, ביחד עם שאר הרהיטים, הבגדים וכלי הבית. שישה פועלים נדרשו כדי להעמיד אותו במקומו תחת עינה הפקוחה של הגברת. אחריו הוכנסו מיטת האפריון הגדולה, שידת האיפור, השטיחים, הווילונות, נברשת הבדולח ואחרון חביב - הראי הגדול. לאה זכרה את הימים בהם הייתה נכנסת בחדרת קודש לנקות את החדר. יותר מכל אהבה לנקות את הראי הגדול ולהביט בדמותה המשתקפת בו. זה היה הפריט היפה ביותר בכל בית האחווה המפואר. אולם עכשיו היה החדר ריק ומאובק. לוחות העץ שאטמו את החלונות לא יכלו לגונן על החדר מפגעי הזמן וממזג האוויר ואלו השאירו את חותמם על ארון הבגדים המרקיב ועל טפט הקיר המתקלף. מבעד לשכבת האבק והלכלוך שכסתה את הראי ואת מסגרת הכסף המעוטרת שלו, יכלה עכשיו לאה לראות רק צללית מטושטשת. ואולי מוטב כך, הרי גם אם תוכל לראות את השתקפותה לא יהיה זה מראה מלבב. יותר מדי שנים חלפו מאז. יותר משהיא יכלה

לספור. כמה הייתה רוצה לנקות את הראי כמו פעם ולהביט בו, אפילו רק פעם אחת. היא ידעה בדיוק היכן נמצאת המטלית, במגירה השנייה במטבח שלמטה. אולם היא לא יכלה לפתוח את המגירה ולא ליטול את המטלית. היא לא יכלה להושיט את ידה ולמחות את האבק בעזרת שרוול שמלתה. היא יכלה רק לעמוד שם ולבהות בייאוש בדמות המטושטשת שמולה. כך עמדה מול הראי כמו שעמדה פעמים רבות לפני כן, ואז שמעה את הצעקה.

המחשבה הראשונה שלי הייתה להשתמש במאוורר התקרה שבחדר השינה שלי. לא בגלל רגשות סנטימנטליים מיוחדים כלפי החדר או כלפי המאוורר, אלא בעיקר בגלל העובדה שאמא שלי האמינה בעיקרון של פרטיות ומרגע שהגעתי לגיל בו מעדיפים להתלבש בנוכחות מראה בלבד, הוכרז החדר שלי כשטח פרטי סגור בהחלט. המחשבה על מאוורר התקרה נפסלה בגלל החשש שמא תקרת הגבס תקרוס ותתמוטט תחת העומס.

הרעיון להיעזר בקרס התלייה של העציץ הגדול הבריק לי במהלך ארוחת ערב אחת לפני כמה חודשים. מחשבות כאלו תמיד היו המפלט שלי בזמנים בהם לא היה לסביבה שום דבר נסבל יותר להציע והיות שלא רציתי לקחת חלק, לא פעיל ולא סביל, בשיחות החולין המאולצות שההורים שלי ניסו לנהל בהתמדה עיקשת, הנחתי למחשבות שלי לשוטט לאותם מחוזות מוכרים. נראה לי שבהתחלה חשבתי על כוכבי קולנוע מתים, אחר כך עברתי לסדרת מחשבות על מוזיקאים מתים ומשם נחתי ישר למחשבה מנחמת על סופרים מתים. מוות הוא דבר נפלא לחשוב עליו כשהחיים די מדכאים. הייתי ממש קרובה לעבור למשוררים מתים כשהבחנתי בעציץ החרס הגדול המשתלשל מהתקרה בפינת הסלון, בדיוק ליד החלון הגדול

הפונה לחצר האחורית. העציץ הזה כבד והתקרה עשויה בטון. מאוד בטיחותי. בטיחות, עד כמה שזה נשמע מוזר, היא מרכיב חיוני, במיוחד כשלא רוצים להסתכן באפשרות של פציעה. רק זה חסר לי - להיות נכה או לבלות את שארית חיי בתור צמח. אמא שלי כמובן תסתדר עם זה. היא מן הסתם תכתוב על זה סדרת טורים תחת הכותרת "התמודדות משותפת עם ילד נכה". הכל אצל אמא שלי נגמר ב"התמודדות משותפת". זאת הייתה כותרת הטור הקבוע שלה כמומחית בעלת שם לפסיכולוגיה משפחתית. אם שואלים אותי, אני יכולה להגיד שאמא שלי חזקה בכתובה הרבה יותר מאשר בפסיכולוגיה יישומית. למעשה, כל מי שמכיר את המשפחה שלנו מקרוב יכול להגיע למסקנה הזו. אנחנו חבורה מצומצמת של שלושה אנשים שהקרבה הגנטית ביניהם לחלוטין לא מחייבת אותם לתקשר זה עם זה. אבל כמובן שאף אחד לא שואל אותי. אני אפילו לא זוכרת את הפעם האחרונה שאמא שלי פגשה מטופלים. זה הרי החלק המתיש והמייגע של המקצוע. את רוב זמנה היא מקדישה לראיונות בתוכניות אירוח, לתוכנית הרדיו הקבועה שלה בתחנת השידור המקומית ולכתיבת טורים בלתי נסבלים שמתפרסמים במגזין נשים טיפשי שנקרא אך ורק על ידי נשים משועממות בתור למספרה, ולמרבה הצער גם על ידי כל בני השכבה שלי, שמוצאים אותם מאוד משעשעים. במיוחד הטור ההוא על "התמודדות משותפת עם ילד דחוי". במשך חודש שלם הם לא הפסיקו לצטט משפטים מהטור ההוא בכל פעם שנכנסתי לכיתה או עברתי לידם במסדרונות. לפעמים אני אוהבת לחשוב שבית הספר הוא חממה ענקית וכולם שם הם עציצים. כך אני יכולה להעביר ימים שלמים מבלי להתייחס לאף אחד, הרי רק משוגעים מדברים עם עציצים. מעבר לפן השימושי של שיטת הפעולה הזו, יש בה גם משהו מנחם שהרי עציצים, בניגוד לבני אדם, מועילים

לאיזון האקלים בכדור הארץ ולא מבזבזים חמצן. בכלל אני חושבת שהעולם הזה היה מקום הרבה יותר טוב אם בני אדם היו עסוקים בפוטו-סינתזה. אם מתרכזים במראה השיער, אז מטאפורת העציצים אפילו משעשעת. המורה שלי למדעים למשל, הייתה יכולה להיות יופי של אלוורה.

בערך שבוע אחרי אותה ארוחת ערב בה הבריק במוחי רעיון הקרס בסלון, נכנסתי להום סנטר כדי לברר את משקלו של עציץ חרס. אמנם העציץ שתלוי אצלנו בסלון נקנה מן הסתם באיזו חנות מעצבים יוקרתית אבל יצאתי בהנחה שהמשקל אמור להיות זהה, פחות או יותר. המוכר עם הסרבל האדום נראה לא ממש מודע לכיתוב המזמין "שאל אותי" שהיה מרוח לו על הגב והתייחס אל השאלות שלי בעיקר כאל מטרד.

"כתוב כאן מידות גובה, רוחב ועומק. אין משקל."
 "אז אתה יכול לשקול לי אותו?" בכל זאת רשמתי את המידות במכשיר הסלולרי שלי כדי שאוכל לחשב אחר כך את מסת האדמה. משקל הצמח עצמו נראה לי זניח. המוכר רק רטן "איך אני אשקול לך אותו? מה זה משנה לך בכלל."

החלטתי להמיר את המוכר בדמות חלופית של עציץ (לפי מראה השיער שלו - שעוונית זוחלת) ולא להשחית עליו יותר מדי זמן ומילים. לפעמים אני מוצאת את הצורך להסביר את עצמי מתיש וחסר תכלית באותה המידה. במקום זה פניתי לכיוון מחלקת אביזרי האמבטיה, שם מצאתי משקל ביתי. כשחזרתי עם המשקל אל המוכר הזועף במחלקת הגינון הוא רק זעף עוד יותר.

"את לא אמורה להיות בבית ספר או משהו כזה?"
 במקום לענות, כי רק משוגעים עונים לעציצי שעוונית, פניתי למחלקת חומרי בניין וקניתי חבל באורך שני מטרים.
 זאת לא הייתה החלטה של רגע אחד. זה התבשל אצלי בראש תקופה ארוכה, אבל מחשבות, כך הבנתי, הן קצת כמו פסטה -

כשזה מתבשל יותר מדי זמן זה לא נגמר טוב. זה אולי אכיל ונסבל אבל משאיר תחושה ברורה שהדברים היו צריכים להיראות אחרת.

אין טעם לנסות להבין למה בחרתי דווקא את יום חמישי בצהריים. באמת שאין סיבה מיוחדת. שום אירוע משמעותי או יוצא דופן לא התרחש באותו יום או ביום שלפניו, שום סמליות לא הייתה לתאריך, וזה המקום לציין שאני לגמרי נגד סמליות. סמליות זה ניסיון פתטי של אנשים לתת משמעות לאירועים חסרי משמעות. אם זקן אחד נדרס למוות על ידי אוטובוס בזמן שהוא חצה את הכביש, אז העובדה שאותו זקן היה נהג של אגד במשך שלושים שנה, לא הופכת את המוות שלו לפחות סתמי. מוות זה פשוט דבר סתמי. אם חושבים על העובדה שבכל חמש שניות מתים תשעה אנשים ברחבי העולם, אז מוות הוא אפילו משעמם. כמו מילה שאם חוזרים עליה בקול יותר מדי פעמים, בסוף היא מאבדת את המשמעות שלה וכשמגלגלים אותה בפה זה מרגיש כמו ללעוס חול. לא שניסיתי ללעוס חול אי פעם (עיינו ערך הטור על התמודדות משותפת עם תסמונת פיקה) אבל אם אני מדמיינת את התחושה, זאת בערך ההרגשה.

בסופו של דבר, הכול שאלה של נסיבות ושל אינטרסים. מי תהיה מלכת הכיתה, למי ישמרו מקום על הספסל בהפסקה, את מי יזמינו למסיבות, מה יחשב לאופנתי ומגניב, מי ישב במשרד מעוצב במגדלי הבורסה ומי ימיין קופסאות שימורים במפעל עלוב באזור התעשייה של חצור הגלילית. כל הדברים האלו הם תוצאה שרירותית של נסיבות. התבוננות יתר בעולם סביבי לימדה אותי שאלו לא תמיד האנשים הנכונים שמגיעים לאן שאנשים נכונים צריכים להגיע. הרבה פעמים דווקא הטיפוסים הנאלחים ביותר הם אלו שזוכים לתהילה בניגוד מובהק לטובת האנושות, ולי אין שום שליטה או יכולת להשפיע על זה. מי שהמציא את המשפט "החיים שלנו

הם מה שאנחנו עושים מהם" פשוט שכח מה זה להיות בן שש-עשרה ובצד הפחות נחמד של הדרוויניזם החברתי. כך שבסופו של דבר, אלו היו הנסיבות שבחרו עבורי את התאריך המשמעותי ביותר, אולי, של חיי. הנסיבות היו ששיעור מדעים כפול עם גברת אלורה, שהיה השיעור האחרון באותו יום, התבטל וכך הגעתי הביתה כבר באחת בצהריים. המקרה, שהוא הדבר המעניין היחיד אצלנו בבית, לא הציע שום דבר אטרקטיבי והסרטים היחידים שאפשר היה למצוא בטלוויזיה בשעת צהריים כזאת היו סרטים שגרמו לי לרצות לדמיין שכל השחקנים הם צמחי גינה. אפילו בערוץ נשיונל-ג'יאוגרפיק היה סרט על קקטוסים. הנחתי את השלט בייאוש על הספה והרמתי את הראש למעלה ושם הוא היה. הקרס בתקרה, שלפי כל החישובים שעשיתי יכול בקלות לשאת את המשקל שלי, שלא היה גבוה בהרבה ממשקל העציץ, כפי שהעיד הטור של אמא שלי על "התמודדות משותפת עם הפרעות אכילה".

הורדת העציץ ממקומו התגלתה כמשימה קשה מכפי שציפיתי. היה עלי לגרור את שולחן הקפה ממרכז הסלון אל הפינה ולהעמיד עליו כיסא וגם כך לא הייתי מספיק גבוהה. בסוף החלפתי את הכיסא באחד משרפרפי המתכת הגבוהים שבמטבח, למרות שהוא היה פחות יציב. כשנעמדתי עליו בזהירות הבחנתי בשריטות שרגליו השאירו על שולחן הסלון המבריק. מצחיק שהדבר שעבר לי בראש היה שאמא שלי בטח תהרוג אותי כשתראה מה עשיתי לריהוט היקר שלה. העציץ היה כבד ושרירי הזרועות שלי רעדו מהמאמץ להוריד אותו. כששרשרת המתכת שהחזיקה את העציץ השתחררה לבסוף איבדתי לרגע את שיווי המשקל. מיהרתי לייצב את עצמי על השרפרף והעציץ נשטט מידי והתנפץ ברעש. שברי חרס, עלי קיסוס וגושי האדמה שחורים התפזרו על שולחן הקפה הממורק ועל השטיח הפרסי. הדחקתי הצידה את המחשבה על

התגובה של אמא שלי, שבימים רגועים יכלה לחטוף התקף היסטריה אם גילתה שאלינה העוזרת פספסה גרגר אבק על אחת ממסגרות העץ של הרפרודוקציות שהיא קונה. לא בדיוק קונה, אלא משלמת למעצבת פנים שתקנה בשבילה את הציורים ה"נכונים".

לקחתי נשימה עמוקה וירדתי בזהירות מהשרפרף. החבל היה מונח בתיק שלי, שם חיכה בסבלנות לשעת כושר מאז שרכשתי אותו. את הלולאה יכולתי לקשור בעיניים עצומות. אבל למרות שקשרתי לולאה כזאת אין ספור פעמים, עכשיו הידיים שלי רעדו. זה לא היה פחד, זה היה האדרנלין. מצחיק איך דברים כאלו גורמים לך פתאום להרגיש חי. קצוות זה דבר מסעיר, ללא ספק. קשרתי את החבל וחיזקתי את הקשר היטב סביב הקרס שבתקרה. החלפתי את השרפרף בכיסא כדי שראשי יהיה בדיוק בגובה הלולאה. הלב שלי התחיל לדפוק כמו משוגע והרגשתי את הדם זורם בווריד לאורך הצוואר. הידיים שלי היו חלקות מזיעה שזלגה גם במורד הגב שלי. לקחתי נשימה עמוקה כדי להרגיע את הרעד בידיים. אמא שלי תחגוג על הטרגדיה כמו שהיא חוגגת על כל אסון אנושי שנקרה בדרכה. היא ממש נהנית לסכול מאסונות. אבא שלי מן הסתם ינשום בהקלה כמו שתמיד היה נושם כשהשתחרר מהצורך להתייחס אליי. בבית הספר יביאו בוודאי את היועצת כדי להזכיר לכולם שהדלת שלה תמיד פתוחה ושלכל בעיה יש פתרון והחיים ימשיכו כסדרם.

הכנסתי את הראש לתוך הלולאה ועצמתי את העיניים. החבל המחוספס עקצץ לי בצוואר והדם דפק לי באוזניים. שאלה מילאה לי את הראש - למה אני עושה את זה? התשובה באה מיד - למה לא?

כיף לי בעולם הזה? לא. העולם מדכא.
צפוי שיפור? ראיתי את הסרט של אל גור על ההתחממות

הגלובלית. הולך להיות הרבה יותר גרוע.
 אני נחוצה כאן? העובדה שהאנושות התקיימה מיליוני שנה
 בלי נוכחותי מעידה שאפשר בהחלט להסתדר בלעדיי.
 משהו עוצר אותי? טכנית - לא.

עכשיו נותר רק לתת תנופה קלה ולהעיף את הכיסא. החבל
 יתהדק מעצמו ויגרום לחנק. אם יתמזל מזלי, הלחץ ישבור
 את המפרקת והכל ייגמר אפילו מהר יותר. אבל ממתי מזלי
 מתמזל?

לפתע נהייתי מודעת למה שאני לובשת. פקחתי את העיניים
 בבהלה והתבוננתי על מכנסי הג'ינס השחורים. הם היו די
 חדשים ושחורים מאוד. גם הנעליים והסוודר הגדול שלבשתי
 היו שחורים. זה לא שהיה לי עניין מיוחד בשחור. לא הייתי
 דיכאונית מהסוג הזה. ברגעים של חשיבות עצמית העדפתי
 לחשוב שהדיכאון אצלי היה משהו הרבה יותר פנימי, חף
 מהצמדות לסמליות צבעונית נכונה. אפילו לא חשבתי יותר
 מדי על הבגדים שהייתי מוציאה מהארון. אמא שלי השתגעה
 מהאדישות שהפגנתי כלפי בגדים. "איזה מן נערה לא אוהבת
 לקנות בגדים?" היא הייתה רוטנת לאבא שלי בכל פעם
 שסירבתי לעוד הצעת קניות שלה אבל הוא רק היה מושך
 בכתפיו מבעד לעיתון הכלכלי שלו ומציין שאהבת הקניות
 שלה מספיקה בשביל שתינו. נכון שרוב הבגדים בארון שלי
 היו שחורים אבל זה בעיקר כי לא אהבתי לראות את עצמי
 בשום צבע אחר. פתאום עכשיו זה נראה לי קצת דרמטי מדי
 - הבגדים השחורים, העציץ המנופץ, החלון הגדול. כאילו
 אני מנסה להרשים בכוונה. ואני לא. ממש לא. אני לא רוצה
 להרשים או לזעזע או לעשות דווקא, אפילו אם זה מה שההורים
 שלי חושבים. לא רציתי שהם יחשבו שאני מנסה להעביר איזה
 מסר. אם כבר אז המסר שלי הוא שאין מסר. ניסיתי לחשוב
 מה וירגיניה וולף הייתה אומרת על הסתירה הפנימית הזאת

ואז הבנתי שנכנסתי שוב ללולאה שתיקח אותי במסלול ישיר למשוררים מתים ושכדאי שאתמקד במשימה שהתחלתי בה. אבל עניין הבגדים עדיין הטריד אותי. התלבטתי האם להחליף את הסוודר לאחד מהסוודרים האפורים או הכחולים שלי ואולי גם את הג'ינס באחד משופשף יותר ואז תפסתי כמה זה מגוחך. אני עומדת על כיסא כשראשי נתון בתוך חבל תלייה וחושבת מה כדאי ללבוש, כאילו שזה משנה. מכל המחשבות שהמוח שלי מסוגל לייצר, זו המחשבה שעולה לי שנייה לפני שאני נפרדת מהעולם הזה לצמיתות. מה יותר עלוב מזה? ובכל זאת, לא יכולתי להתעלם מהעובדה שזה הטריד אותי. שהיה לי אכפת. היה לי אכפת ממה שאני לובשת, היה לי אכפת מהעציץ המנופץ ומהשריטות על השולחן, היה לי אכפת מהתגובה של ההורים שלי. וזה היה הרגע בו הבנתי שאני הולכת לחרב את זה, שאני לא מסוגלת לעשות את מה שתכננתי לעשות כל כך הרבה זמן. אני אאלץ להתמודד עם השלכות העציץ השבור ועם החולשה הנוראית שלמרות שאין לשום דבר משמעות, זה עדיין אכפת לי. עלובת נפש שכמוני.

פלטתי נשימה ארוכה שרק עכשיו הבחנתי שעצרתי בתוכי והתעודדתי מכך שעלובי נפש אמתיים, אלה חסרי התקנה, ונתקלתי בהרבה כאלו, לא באמת מכירים בעליבותם, כך שאולי מצבי לא כל כך גרוע. אחזתי את החבל משני צדי ראשי ונשענתי מעט לאחור כדי להוציא את הסנטר מתוך הלולאה ואז זה קרה. הכיסא החליק על משטח העץ המבריק והרגשתי שרגליי נשמטות. ניסיתי לאחוז מהר במשענת הכיסא והרגשתי איך כל הגוף שלי מטלטל קדימה ואחורה. אומרים שברגעים כאלו אדם רואה את כל חייו חולפים לנגד עיניו כמו סרט נע, אבל כל מה שהצלחתי לראות היה מערבולת צבעים שהייתה השטיח הפרסי ושברי עציץ ואז כלום.

בהתחלה לא היה כלום, רק זמזום עמום שנשמע מוכר מבלי שהצלחתי לזכור מהיכן. כשפקחתי את העיניים מצאתי את עצמי על מיטת בית חולים בחדר קטן וחסר חלונות. לא היו שם מכונות ניטור ולא צינורות וצפצופים. לא היו מיטות נוספות. החלל היה קטן מלהכיל דבר מלבד המיטה עליה שכבתי. חדר מדכא. המחשבה הראשונה הייתה שאני בבידוד. החדר היה שקט. שום רעשים לא נשמעו מבעד לדלת שנצבה מול המיטה, רק הזמזום שלא פסק ושהגיע, כך הבחנתי, ממאוורר גדול וישן שהיה קבוע בתקרה. על אף הזמזום, שום משב אוויר לא הורגש בחדר. התיישבתי לאט על המיטה. הייתי לבושה באותם ג'ינס וסוודר שחורים. אפילו הנעליים עדיין היו עלי. למרות המיטה, זה לא בית חולים. גם ריח של בית חולים לא היה שם. למעשה, לא היה שם שום ריח. כנראה השירות הפסיכולוגי או ער"ן או משהו כזה. עצמתי את עיני וניסיתי להיזכר מה קרה. עמדתי על הכיסא ואז התחרטתי כי אני עלובת נפש חלשת אופי וניסיתי לרדת ואז הכיסא החליק כי אני עלובת נפש חסרת אופי וגם חסרת שיווי משקל. כנראה התעלפתי, אולי קיבלתי מכה מהשולחן והם מצאו אותי ככה. המחשבה העבירה בי צמרמורת. ניסיתי לדמיין את אמא שלי נכנסת הביתה ומגלה את בתה שוכבת מעולפת לצדו של עציץ

מנופץ כשמעליה משתלשל חבל תלייה. הלך עליי. יכולתי כבר לראות את כותרת הטור הבלתי נמנע "התמודדות משותפת עם ילד אבדני". לפתע הרגשתי מחנק בגרון. קמתי מהמיטה ונגשתי אל דלת החדר, למרות שידעתי שמצפה לי התמודדות לא פשוטה מהצד השני שלה.

יצאתי מהחדר אל אולם קבלה קטן. גם החלל הזה, כמו החדר בו התעוררתי, היה חסר חלונות ורהיטים מלבד ארון תיוק גדול עמוס קלסרים וכמו החדר הקודם, גם החלל הזה היה נטול רעשים וריח וגם בו זמזם מאורר תקרה גדול שלא סיפק שום משב אוויר וגם הוא היה מדכא באופן בלתי ניתן להכחשה. מאחורי דלפק קבלה פשוט ישבה פקידה. לפניה היו מונחים ניירות בערימה מסודרת אך היא לא התעסקה בהם או ענתה לטלפונים, היא פשוט ישבה שם, ידיה משולבות ברוגע על השולחן ופניה נטולות הבעה. הכול במקום ההוא היה נטול מדי. היה בזה משהו מאיים.

"אממ, סליחה, אני נגה רייזנר מחדר מספר..." הסתובבתי לכיוון החדר ממנו יצאתי אבל שום מספר לא הופיע על הדלת. "מהחדר ההוא".

הפקידה הרימה את מבטה ואז הציצה בניירות שהיו מונחים לפניה. היה קשה לנחש את גילה. כל חזותה אמרה סתמיות חסרת הגדרה.

"כן, נגה בת אבנר ועירית."

"רייזנר" השלמתי.

"אנחנו לא מתייחסים כאן לשמות משפחה" ענתה הפקידה ביובש. מתאים לפסיכולוגים. להתייחס אל הסובייקט כאל אינדיבידואל העומד בפני עצמו תוך זיקה למכלול המשפחתי. כל תאוריית ה"התמודדות המשותפת" של ד"ר עירית רייזנר על רגל אחת. מעניין אם הן מכירות. הפקידה רפרפה בניירות שלפניה והמשיכה "יש לך עוד זמן עד שיתחילו, את יכולה

בינתיים להתכונן. אם את זקוקה לחומרי עזר תוכלי לחפש אותם בקלסרים שם" היא הצביעה לעבר ארון התיק, "אם כי, לפי מה שמופיע כאן, אני לא יודעת כמה זה יעזור לך".
 אולי הייתי עוד קצת מטושטשת כי לא הבנתי מילה ממה שהיא אמרה לי "להתכונן למה?"
 "למשפט."

וואו-הו! שמישהו פה ירגיע. משפט? מה כבר עשיתי? זה לא שניסיתי לרצוח מישהו. טוב, בעצם ניסיתי אבל זה לא ממש נחשב, לא? וחוץ מזה שהתחרטתי. נדרשו לי כמה שניות להבין שהפקידה ניסתה למתוח אותי או משהו כזה כי גם אם ניסיון התאבדות היה נחשב למעשה פלילי, ישנו תהליך ארוך ומייגע של בירוקרטיה לפני שמגיעים למשפט. ניסיתי לענות לפקידה בחיוך לא חיוכי כזה שיבהיר לה שהבדיחה שלה לא הייתה הדבר הכי מצחיק ששמעתי אבל היא הביטה בי במבט חלול ולא ברור שרק הוסיף לתחושת אי הנוחות שלי. הסתכלתי סביב ולא ראיתי אף אחד.
 "אממ, איפה ההורים שלי?"

הפקידה חסרת הגיל והריח משכה בכתפיה "נראה שהם עוד לא מודעים למצב. זה אומר שיש לך זמן, אנחנו לא מתחילים לפני שמסיימים עם כל הסידורים". עכשיו כבר הייתי מבולבלת יותר.

"אז מי מצא אותי?"
 "בינתיים אף אחד. בחרת לך שעה לא כל כך מוצלחת מהבחינה הזאת."

הסתכלתי סביבי. המקום היה שקט וריק מאנשים באופן חשוד.
 "אז איך הגעתי הנה?"

הפקידה הגניבה עוד מבט חטוף בניירות שלה וענתה ביושב "שבר במפרקת. היה לך מזל".
 זה היה חסר כל היגיון. לא הייתי חבושה בשום צורה ולא

הרגשתי שום כאב. העברתי את ידי על העורף והצוואר ליתר ביטחון. הכול היה שלם. לא זכרתי כלום מרגע שהכיסא נפל. מישהו מצא אותי בסלון והביא אותי לכאן. מי זה יכול להיות? אולי אלינה, העוזרת. אבל היא מגיעה תמיד בשעות הבוקר. אולי שינתה את השעות שלה באופן חד פעמי. אך הדבר החשוב הוא שההורים שלי לא יודעים עדיין מכלום. אולי עוד לא מאוחר להציל את המצב. אני יכולה לחזור הביתה ולהעלים ראיות. ישנן טובות הנאה קטנות שאני יכולה לספק לאלינה תמורת שתיקה, כמו מידע מסווג לגבי מיקום המפתח לארון המשקאות היקרים שהיא תמיד מגניבה אליו מבטים.

"אממ, אני חושבת שאני בסדר עכשיו אז אני פשוט אחזור לי הביתה" אמרתי לפקידה בטון הכי קליל שלי.

היא הרימה גבה בהפתעה. זאת הייתה הבעת הרגש הראשונה שראיתי עליה והיה בזה משהו מרגיע. כשהיא לא הראתה סימני נכונות להחזיר את הגבה למקומה פשוט הסתובבתי וחייפתי את דלת היציאה אך בכל אולם הקבלה הקטן הייתה רק דלת אחת, אותה דלת עץ פשוטה שממנה יצאתי רק לפני כמה רגעים. הסתובבתי שוב אל הפקידה שחזרה בינתיים אל חוסר ההבעה שלה ואמרה בקול יבש "אני באמת מציעה לך להתחיל להתכונן. המצב שלך לא נראה טוב".

עכשיו התחלתי להתרגז. אני יודעת את הכללים. הם לא יכולים להכניס אותי לוועדה פסיכיאטרית או לאבחון בלי הסכמה של הורים שלי, אני עוד קטינה. לא הייתה לי שום כוונה לשתף עם זה פעולה. אני מומחית בלא לשתף פעולה.

"אני אחכה להורים שלי" רציתי להישמע תקיפה אבל לחרדתי הרבה נשמעתי די מבוהלת ובעיקר ילדותית.

"זה לא עובד כך" ענתה הפקידה היבשושית "וגם אי אפשר לדעת מתי הם יגיעו".

"מה זאת אומרת?" עכשיו כבר כעסתי "הם יגיעו ברגע שהם

ידעו שאני פה" טוב, אמא שלי תגיע. אין מצב שהיא תפספס את זה. לגבי אבא שלי, זה תלוי בסדר היום שלו וברמת המוכנות שלו להתמודד עם דרמות משפחתיות. הוא מעולם לא היה חזק בזה.

הפקידה לא הגיבה.

"אני רוצה לדבר עם אמא שלי."

"על זה היית צריכה לחשוב לפני שהתאבדת" ענתה הפקידה באדישות וחזרה לשלב את ידיה.

"לא התאבדתי" מחיתי והרגשתי מטופשת וילדותית עוד יותר "זה היה רק ניסיון."

"ונראה שהוא הצליח" ענתה הפקידה ביובש.

"תראי, אני יודעת שזה נראה די דרמטי, עם החבל והעציץ והכל אבל זו באמת הייתה רק תאונה טיפשית."

"אם זה קו ההגנה שלך" אמרה הפקידה תוך שימוש חוזר בהרמת הגבה הימנית שלה "אני מציעה לך לשקול אותו מחדש".

"היי, לא עשיתי שום דבר רע" קראתי. באמת שניסיתי לשמור על יציבות אבל הטרימינולוגיה שלה - 'משפט' ו'קו הגנה' באמת ערערה אותי ובכלל, איזו מן גישה פסיכולוגית זו? אמא שלי לא תאהב את זה בכלל. זה בדיוק ההיפך מהכלה וקבלה ושאר "מפתחות השיתוף", כמו שהיא קוראת להם. למרות שהייתי כישלון מהבחינה היישומית, את התיאוריות הפסיכולוגיות של אמא שלי הכרתי היטב.

הפקידה, מצידה, לא נראתה מעורערת בכלל "אני לא הייתי בטוחה כל כך אילו הייתי במקומך" היא שלפה קלסר גדול מתחת לשולחנה והניחה אותו על הדלפק "תפתחי בעמוד 671. עשרת הדיברות, סעיף שש. הם מתייחסים אל זה מאוד ברצינות".

שום דבר בסיטואציה הזו לא נראה הגיוני. זנחתי את הרעיון

להציל את המצב. כמה שהיה קשה לי להודות בזה, פשוט רציתי את אמא שלי לידי, שתסדר את העניינים כמו שהיא יודעת ותוציא אותי מהמקום הזה שגרם לי לעצבנות גוברת מרגע לרגע.

“את יכולה בבקשה להתקשר אל ההורים שלי ולהודיע להם שאני כאן?” כי הסלולרי, מסתבר, לא היה עליי. הפקידה הרימה את הגבה השמאלית. אם הרמת הגבה הימנית הייתה סימן להפתעה, השמאלית נראתה יותר כמו ביטוי של תרעומת.

“אנחנו עושים דברים כאלו במקרים חריגים בלבד וגם אז זה מצריך הוראה מגבוה” היא ענתה ביובש.

“אבל הם צריכים לדעת שאני כאן, יש חובת דיווח, אני קטינה!” כנראה הייתה זו ההיסטריה בקולי שגרמה לגבה השמאלית של הפקידה לחזור למקומה הטבעי. היא רכנה מעט קדימה ודיברה בקול נמוך יותר, כאילו היא משתפת אותי בסוד או ברכילות פיקנטית “תראי, היו תקדימים בעבר. נסי לעבור על משפט אחיתופל, זה בקלסר 1,934ב'. ויש גם את מקרה מצדה שפסק הדין שם היה מורכב. קלסר 12,006צ'. יש לך מספיק זמן, אני מניחה שהם לא יסיימו עם הסידורים לפני מחר בצהריים.”

הרגשתי מבולבלת לגמרי. שום דבר ממה ששמעתי עכשיו לא היה הגיוני. עצמתי את עיניי וניסיתי להכניס קצת סדר בכל אירועי השעה האחרונה אבל הזמזום של המאוורר הקשה עלי לחשוב בבהירות. “הם לא יסיימו עם הסידורים לפני מחר בצהריים”. אין סיכוי שאני נשארת במקום הזה למשך הלילה. “איזה סידורים?” שאלתי.

“סידורי הקבורה” באה התשובה של הפקידה, כאילו זה דבר מובן מאליו.

“קבורה? איזו קבורה?”

“הקבורה שלך. אנחנו לא מתחילים עם המשפט לפני זה.”

“החדר כולו הסתחרר סביבי” את רוצה להגיד לי ש...
 “את מתה. כן.”

זה כבר היה יותר מדי, זה לא יכול להיות, זאת הייתה תאונה, רק תאונה. עמדתי לשחרר את הלולאה, לא התכוונתי באמת. התעלפתי בסך הכול. זהו, זה הכול. זה מן חלום הזוי כזה שאני חולמת ועוד רגע אתעורר. יש מצב שהפקידה הזו היא בכלל האלתר-אגו שלי. לא מחמיא במיוחד אבל אם להודות על האמת, אף פעם לא חשבתי שאני ממש מציאה. הסתכלתי שוב מסביב, הפעם כדי לבחון את המציאות המדומה שהתת מודע שלי יצר. לא יצירתי במיוחד. מעניין מה היה קורה פה אילו הייתי על סמי הזייה. תחושת הקלה התפשטה בכל גופי. אז כל מה שאני צריכה לעשות עכשיו זה להתעורר, להעלים ראיות ולהמשיך בקיום המשעמם שלי. באופן מוזר היה במחשבה הזו משהו מעודד.

“טוב, נראה לי שזה הזמן לחזור” חייכתי אל האלתר-אגו שלי. הפקידה שוב הרימה גבה. לא את השמאלית של התרעומת, אלא את הימנית של ההפתעה.

“אני לא חושבת שאת רוצה לעשות את זה” היא ענתה.

“אני דווקא חושבת שאני מאוד רוצה.”

הפקידה הניחה לשתי גבותיה, זו המתרעמת וזו המופתעת, והניעה את ראשה מצד לצד.

“תראי, זה אולי נראה כמו הפתרון הקל” היא אמרה והפעם היה בקולה רמז קטן של רוך “אבל את עלולה להתחרט על זה. הם כולם מתחרטים על זה.”

אני חייבת להודות שהייתי משועשעת מהרעיון שהמודע והתת מודע שלי עדיין מנהלים ביניהם דיון ולא ממש טרחתי להקשיב. המאוורר שבתקרה חדל להסתובב באחת והזמזום בראשי פסק. הסתובבתי לאחור ושם, במקום שמקודם הייתי בטוחה שהיה רק קיר, הופיעה דלת נוספת. שמעתי את הפקידה

לוחשת מאחוריי, כמעט בתחינה, שאחשוב על זה שוב. האלתר-
אגו שלי התגלה כיצור עקשן. אבל ידי כבר הייתה על הידית.
פתחתי את הדלת ויצאתי.

הדלת שפתחתי, למרות מחאותיה השקטות של הפקידה, לא הביאה אותי חזרה אל הסלון ואל העציץ המנופץ כמו ששיערתי וגם לא למיטת בית חולים. מאחורי הדלת לא מצאתי אמא היסטרית ואבא אומלל אלא מבואה רחבה של מבנה אבן ישן וחשוך. זה לא היה הדבר שציפיתי לו. המקום נראה נטוש. הסתובבתי חזרה אל הדלת אבל במקום הדלת המוסדית הלבנה והפשוטה, נצבה שם עכשיו דלת כבדה מעץ מגולף. היידית הייתה חסרה. לצדי הדלת היו שני חלונות שנאטמו בלוחות עץ. מעט מהאור שבחוץ חדר פנימה וגילה קירות מצופים טפט מתקלף ושכבת אבק עבה שנחה על הרצפה. למרבה ההפתעה האבק לא הציק לי למרות שמאז שאני זוכרת את עצמי סבלתי מאלרגיה ורגישות לאבק שגרמו לי להתקפים של קוצר נשימה ולאמא שלי גרמו להתקפים של ניקיון. היה ברור שרגל אדם לא דרכה במקום הזה כבר שנים. צעדתי שני צעדים קדימה כדי להיטיב לבחון את הסביבה. מימיני נתגלה מסדרון צר ומשמאלי היה פתח רחב לחדר נוסף. מולי נפרש גרם מדרגות עץ רחב. למרות האפלולית ששררה במקום יכולתי להבחין שחלק מהמדרגות חסרות ובאלה שנשארו החל העץ להתבקע. מעקה מתכת מפורזל היה גם הוא מכוסה אבק וחלודה. חורבה. "הלו? יש כאן מישהו?" כששום רחש לא נשמע מיד עברה בי

מחשבה שאני עדיין חולמת, אבל משהו במקום הזה הרגיש שונה מחדר הקבלה הסטרילי ממנו יצאתי. על אף שלא היה שום הסבר הגיוני איך ולמה הגעתי לשם, הייתה לבית נוכחות ממשית שהיה קשה לי להסביר. פסעתי שני צעדים נוספים פנימה. שכבת האבק על הרצפה הייתה כל כך עבה שצעדי לא השמיעו שום רעש. הצצתי לתוך החדר השמאלי. זה היה סלון מרווח עם חלונות צרפתיים גדולים, חלקם נטולי זגוגית, שהיו חסומים גם הם בלוחות עץ ומוסגרו בוילונות קטיפה אכולי עש. ספת קטיפה ישנה עם מסגרת עץ ומעט רהיטים בחדר היו פזורים בצורה שהעידה כי פעם היו שם רהיטים נוספים. אח גדול משיש שעמד בפינה היה סימן לעבר של פאר ואנינות טעם אם כי מסוג מיושן מאוד. בית של אנשים שהיו מוכנים לשלם הרבה כסף בשביל שכל מי שיכנס אליו ידע שהם שילמו עליו הרבה כסף. התקרבתי אל הספה הישנה והושטתי יד כדי למחות בקצה האצבע את האבק ולגלות את צבעה המקורי אבל קול מאחורי עצר אותי "אל תנסי, זה רק הופך את הכול לגרוע יותר".

הסתובבתי באחת לאחור. מודה - נבהלת. בכניסה לסלון עמד אדם גבוה רוזה עם עיניים גדולות ושקועות ששיוו לו מראה עייף ומלנכולי. הוא היה לבוש באופן שהיה אפנתי מאוד בשנות השבעים אבל עכשיו נראה בעיקר מצחיק והייתה לו תספורת מוזרה בסגנון אלביס פרסלי, עם הבלורית ופאות הלחיים. הייתה לי תחושה מוזרה שאני מכירה אותו מאיזה מקום אבל לא הצלחתי להיזכר מאיפה.

"היי, אממ, סליחה". לא ידעתי למה בדיוק אני מתנצלת אבל גם לא היה לי שום מושג מה אני אמורה להגיד ומה זה בכלל המקום הזה או איך הגעתי לשם. אם התת מודע שלי יוצר את כל העסק הזה אז הוא דווקא יצירתי יותר ממה שחשבתי. האיש בכניסת החדר משך בכתפיו "את לא צריכה להגיד לי

סליחה. אני רק נותן לך עצה, לטובתך".
 "למה? מה יקרה אם אני אגע בספה?" הייתה לי נטייה כזאת
 לשאול שאלות לגבי דברים שהיו נשמעים לא מדויקים מבחינה
 לוגית.

"כלום". הוא משך שוב בכתפיו ויכולתי לזהות נימה של ייאוש
 באופן בו אמר את המילה הבודדת הזו.

"אז איך זה יהפוך את הכול לגרוע יותר?" שאלתי.
 "מה שלא תעשי פה, לא יקרה כלום. להמשיך לנסות, זה לא
 עושה טוב" באה תשובתו העגמומית. טוב, למסקנה הזו גם אני
 הגעתי. הרי זו הסיבה שבגללה הורדתי את העציץ ממקומו. גל
 של הזדהות לאיש הלא מוכר הזה שטף אותי. תהיתי אם גם
 אני נראית מיואשת וחסרת חיים כמוהו והמחשבה לא נעמה לי
 אבל הזכירה לי שיש לי הרבה בלגן לסדר.

"אממ, אם לא אכפת לך שאני שואלת, מה זה בדיוק המקום
 הזה? כאילו, איפה אני נמצאת? כי נראה לי שאני ממש צריכה
 לחזור הביתה."

המלנכולי הרים את מבטו כאילו הוא מנסה להיזכר ואני לא
 יכולתי להתנער מהתחושה שאני מכירה אותו.

"איפשהו ליד זיכרון יעקב. אם תסתכלי מהחריצים בחלון
 ההוא" הוא הצביע לעבר אחד מהחלונות הצרפתיים "תראי
 את זיכרון ומהחלון במטבח שם" הוא הורה לכיוון המסדרון
 הצר "רואים את בנימינה. יש עוד בתים שאפשר לראות מאחד
 החדרים בקומה למעלה אבל אני לא יודע להגיד איזה יישוב
 זה. לאה אומרת שאולי גבעת עדה אבל היא שונה מאיך שהיא
 זוכרת אותה. ת'אמת, אף פעם לא הסתובבתי פה יותר מדי."

ניגשתי לאחד החלונות. מבעד לחריץ בין שני לוחות עץ
 השתרע כרם ענבים ומאחוריו שורת בתים שנראו כמו וילות
 לאנשים שיש להם די כסף לשלם על גוף כרמים. זכרתי את
 הנוף הזה מטיול בית ספרי שערכו לנו כשהייתי בכיתה ו',

לראות את שרידי המושבות הראשונות ואת היקב המפורסם של בנימינה. כל זה היה מבלבל וחסר היגיון לחלוטין. מה אני עושה בין זיכרון לבנימינה? מה קורה פה? אולי נחטפתי והובאתי לבית הנטוש הזה בזמן שהייתי מעולפת? יכול להיות שאלינה החליטה לנצל את המצב ולבצע חטיפה תמורת כופר? אם להודות על האמת, יכולתי להבין אותה. אילו הייתי אני מועסקת על ידי אמא שלי, קרוב לוודאי שגם אני הייתי מחפשת דרך לגרום לה לשלם ביוקר. אם כך, האיש המוזר הזה הוא החוטף שלי, או אחד מהם. הוא ולא. מי זאת לאה בכלל? זה אמנם לא היה הז'אנר החביב עליי אבל בכל זאת ראיתי מספיק סרטי מתח ופעולה בחיי כדי לדעת שחטיפה תמיד מתבצעת על ידי קבוצה ולא על ידי יחיד. עם אלינה אני יכולה להתמודד, אפילו להזדהות אבל גבר זר שמחזיק אותי נעולה בבית נטוש ומזהיר אותי לא לגעת בשום דבר כי זה עלול להחמיר את מצבי - זה כבר היה מטריד. בדיוק כשהגעתי למסקנה שהגיע הזמן להיכנס להיסטריה, שמעתי מאחורי את האיש המלנכולי ממלמל באנגלית This is the town where everyone would like to grow old. הוא אמר את המשפט הזה בקול בריטון עמוק ואז זה היכה בי. זה היה משפט מהסרט "ימי שלכת" ואני אוהבת לחשוב על שחקנים מתים.

"אתה בן פוקס! כאילו, אתה נראה בול כמו בן פוקס וגם נשמע כמוהו. לאבא שלי יש את כל הסרטים שלו."

האיש חייך אלי חיוך עייף ופרס את שתי ידיו לצדדים "בכבודי ובעצמי" וקד קידה קטנה.

שכחתי לרגע שלפני דקה הוא איים עליי ושאני אמורה לפחד ממנו. חקיינים של שחקני עבר משנות השבעים הם לא אנסים ורוצחים. איכשהו הייתה לי לפחות תחושה שצריך להיות מן חוק בסיסי כזה. האמת שזה היה די מוזר כי תמיד חשבתי שאבא שלי הוא האדם היחיד שמכיר את השם בן פוקס, יחד

עם עוד כמה חובבי קולנוע מאובקים. היו לו העתקים של כל הסרטים על גבי קלטות וידאו. לא משנה כמה פעמים הסברתי לו שאפשר להמיר את הכול לקבצי מחשב ולהעלות אותם לטלפון הנייד שלו, הוא התעקש להמשיך להחזיק את הקלטות האלו אפילו שכבר מזמן לא היה לנו מכשיר וידאו תקין בבית וציין שהן פריט אספנות.

"אתה מחקה אותו ממש מעולה" אמרתי לכפיל הבן פוקסי "וגם ממש דומה לו, למרות שאתה קצת רזה מדי".

החוטף החקיין שמט את כתפיו שהיו שמוטות גם כך ונענע בראשו כאילו שמע את אחד המשפטים המטופשים ביותר בחייו ואז הסתובב ופנה לצאת מהחדר.

"היי, רגע. מה הולך פה? אתה מוכן להגיד לי מה הולך כאן?" אם נחטפתי מגיע לי לדעת מי חטף אותי ומה בדיוק הם רוצים, גם אם הם חקיינים די טובים.

החקיין הפנה אלי את ראשו והביט בי באדישות "מאיפה אני יודע מה עבר עלייך שהגעת לפה? ועדיף לטובתך שלא תצעקי".

"למה? מה תעשה לי? מי ישמע אותי?" קול קטן ושקול בראשי אמר לי שמוטב לשמוע בקולו ולנסות להוציא ממנו את המידע ברוגע, אבל הייתה לי נטייה מטרידה להתעלם מקולות קטנים ושקולים. הכפיל השדוף מדי של בן פוקס רק המשיך לנענע בראשו כאילו הוא עומד מול ילדה קטנה שצועקת בסופר כי לא קונים לה את הממתק שהיא רוצה. פתחתי את פי כדי לפלוט שרשרת צעקות נוספת אלא שלפני שהספקתי, מלאה את החלל צעקה אחרת והיא הייתה חזקה ומחרידה יותר מכל דבר ששמעתי בחיי והיא לחלוטין לא יצאה מהפה שלי.

"מה לכל הרוחות הולך כאן?!" אל תוך החדר התפרצה אישה צעירה במהירות כזאת שהיה נדמה לי כי היא מרחפת פנימה. היא נראתה כאילו מישוהו שלף אותה מתוך המאה הקודמת, לבושה בכותונת לילה ארוכה ולבנה עם צווארון תחרה. שערה היה אסוף למעלה באופן מרושל, כאילו היא קמה כרגע משינה. היא נראתה פשוט משוגעת. פניה התעוותו ועיניה כמעט יצאו מחוריהן כשהיא צרחה בקול מחריש אוזניים "אני לא אסכים לצעקות שכאלו אצלי בבית! כמה פעמים אני צריכה להזכיר לכם שהרמת קול לא תתקבל כאן?!". היה משהו קומי בעובדה שהיא חרכה לעצמה את מיתרי הקול במטרה להבהיר עד כמה צעקות אינן מקובלות עליה. הייתי המומה מכדי לדבר או לזוז. האישה הצעירה הוסיפה לצעוק במבטא מוזר, צרפתי אולי, כשהיא מנופפת באגרופיה בזעם. כל מה שהצלחתי לקלוט בשטף הצרחות שלה היה "הגיעו מים עד נפש", "בשום אופן" ו"שכה אני אחיה".

"מה הולך כאן?" קפצתי בבהלה. השאלה כמעט נלחשה ליד אוזני. לצדי עמד גבר כבן ארבעים, מגודל זקן ושיער שהיה לבוש בגדי פשתן מלוכלכים וחגור אבנט עור עבה שמצדו השתלשל פגיון קצר. לרגליו היו סנדלי עור קשורים ברצועות. הייתי כל כך המומה מצרחותיה של האישה שכלל לא הבחנתי

בו כשנכנס לחדר ונעמד לידי. כנראה שההלם על פניי שעשע אותו. הוא תחב את שני אגודליו בחגורת העור שלו וקרץ אלי בחיוך "כניסה מרשימה. הצלחת להרגיז את הגברת".

הגברת, כך התברר, הבחינה רק אז בקיומי. עיניה גדלו עוד יותר, אם הדבר בכלל אפשרי, ופניה לבשו הבעה כמעט מטורפת "ומי את?". היא ממש צווחה את השאלה הזו.

לא היה לי מושג מה לענות. הייתי מבולבלת לחלוטין. אילו נפלתי כמו אליס למאורתו של הארנב הלבן הדברים היו נראים מובנים יותר ממה שהתייצבתי מולו עכשיו. הוחזקתי בבית נטוש במרחק שמונים ק"מ מהבית שלי בחברת שלושה אנשים שלבושים כאילו שדדו מחסן תלבושות של התיאטרון. ועדיין לא ידעתי איך הגעתי לשם. הגברת בכותונת הלילה לא קיבלה את שתיקתי ברוח טובה.

"בבית הזה, כשאני שואלת שאלה אני מצפה לקבל תשובה." היא רצינית? זה הבית שלה? בחורבה המטונפת הזו היא גרה? אבל עדיין לא יכולתי לענות. ניסיתי לדמיין עציצים אבל זה לא עבד. לבסוף נחלץ הכפיל של בן פוקס לעזרתי ופנה אל הגברת באותו אופן אדיש ומלנכולי בו דיבר אליי "עזבי אותה, היא רק הרגע הגיעה. תני לה שנייה להסתגל" אבל דבריו רק הלהיטו את צעקותיה עוד יותר.

"להסתגל?! אף אחד לא מסתגל כאן יותר! אני לא מוכנה לזה בשום פנים ואופן. הבית הזה לא יכול להכיל עוד אנשים. שכה אני אחיה, זה כבר עובר כל גבול". ואז היא הפנתה אליי מבט יוקד והניחה שני אגרופים קפוצים על מותניה "החוצה! עכשיו!"

הייתי משותקת לחלוטין. זה לא שהוטרדתי מכך שהגברת, שנראתה כבעלת הבית, ביקשה לסלק אותי משם. לא התחשק לי להישאר במקום ההוא או בחברת האנשים האלו אבל הכול היה כל כך בלתי מובן שהרגשתי כאילו המוח שלי הרים ידיים

מלנסות להבין ופצה בשביתה. המזוקן עם חגורת העור הביט בגברת בשאננות "להזכירך, הלן, הבית הזה מעולם לא היה שלך באופן חוקי. את אפילו לא היית רשומה כיורשת שלו" את סוף המשפט הוא אמר בחצי חיוך מקניט וגם אם לא הבנתי את הבדיחה הפנימית, היא השיגה כנראה את מטרתה שכן הגברת התלהטה שוב וצרחתה בקול "אני לא צריכה שתזכיר לי את זה". מאחוריה יכולתי להבחין בחקיין מבליע חצי חיוך.

"אם כך", המשיך המזוקן "אני חושב שמן הראוי לערוך היכרות קצרה. נעים מאוד, עובד בן רבכ"אל" הצביע על עצמו והניד את ראשו כלפיי אך לא הושיט יד ללחיצה, מה שהתאים לי בהחלט. למרות עיניו החביבות, לא ידעתי עד כמה אני מעוניינת במגע עם חבורת המטורפים הזו. הוא התעלם מחוסר התגובה שלי והמשיך "העלמה החביבה שם היא לאה" לרגע חשבתי שהוא מתכוון לגברת הצורחת אלא שאז הבחנתי בדמות נוספת שעמדה בחדר. הייתה זו אישה מבוגרת, אולי בת שבעים, לא ממש עלמה, לבושה בשמלת כותנה פשוטה. היא חייכה אליי בחביבות מבעד לפנים מקומטות "והגברת הנכבדה שזכית לשמוע את קולה הערב היא הלן ד'ישראל" הוא כחכח בגרונו בדרמטיות והוסיף בחצי חיוך "סליחה, הגברת הלן ד'ישראל". לא יכולתי שלא להבחין בזלזול הקל שהיה בקולו כשכינה אותה 'גברת נכבדה'. לפי המבט הרצחני שעל פניה, גם היא הבחינה בכך. "והאדון שם הוא בני פוקסברג ייתכן שעליו שמעת. לפי מה שהוא מספר הוא מפורסם למדי" גם את המשפט הזה אמר המזוקן באירוניה לעגנית. בני פוקסברג, כך ידעתי, היה שמו המקורי של שחקן עבר כושל שהיה מוכר רק לקומץ חובבי קולנוע משנות השבעים, ואבא שלי בתוכם. השם בן פוקס היה שם הבמה שלו שהלם יותר את דמותו של שחקן קולנוע הוליוודי.

"כן" עניתי ביובש "הוא באמת די דומה לו."

עובד קימט את מצחו בשעשוע "אני חושש שמדובר במקור".
 "זה היה יכול להיות נחמד אלמלא העובדה שבני פוקסברג מת
 עוד לפני שאני נולדתי" הפטרתי בחוסר סבלנות. המופע ההזוי
 שלהם התחיל לעייף אותי.

"טוב, כולנו פה באותה סירה" עובד העניק לי קריצה נוספת
 שלא הצלחתי להבין את פשרה "ושמך, עלמתי?". יש לו קטע
 עם עלמות. לא מוצא חן בעיני בכלל.

"טוב, אין לי מושג איך הגעתי לכאן ומה אני עושה פה ואם
 להודות על האמת, עבר עלי יום די עמוס ויש לי כמה עניינים
 דחופים לטפל בהם, אז אם לא אכפת לכם" צעדתי לכיוון
 הכניסה, היכן שהלן עוד עמדה עם אגרופים קמוצים. ציפיתי
 שהם ינסו לעצור אותי אבל איש מהם לא אמר דבר. ואז, כאשר
 הגעתי אל הפתח, קרה דבר מוזר. הלן זזה הצידה כדי לפנות
 את המעבר אבל היא לא עשתה שום צעד. היא ריחפה. הגוף
 שלה פשוט הוסט הצידה בקלילות כאילו חוטים בלתי נראים
 מושכים בה. כשהורדתי את עיניי מטה נדהמתי לגלות שרגליה
 ריחפו במרחק של כחמישה סנטימטרים מעל לרצפה. הרמתי
 את מבטי בחזרה אליה אך לא נראה שהיא הייתה מודעת בכלל
 לגודל התדהמה שלי. היא רק הביטה בי במבט סולד ומתרעם
 על כך שאני עדיין שם. הבטתי לצדדים. האחרים התקרבו אליי
 עכשיו ועמדו סביבי במעין מעגל. כולם מנותקים מהרצפה
 וצפים באוויר ועם זאת יציבים להפליא. לאה ועובד התקדמו
 עוד קצת לכיווני וידיי נשלחו מוכנית לצדדים "אל תתקרבו
 אליי". הייתי מבוהלת עד אימה.

"שלא תעזי להרים את הקול!" צרחה הלן.

קרקס. הם סוג של קרקס. הם חבורה תימהונית שעושה חזרות
 למופע התימהוני שלהם במבנה הנטוש הזה. מעולם לא אהבתי
 מופעי קסמים ופעלולים של אחיזת עיניים. רוב האנשים
 יוצאים מגדרם בהתלהבות כשמישהו מראה להם שהם טיפשים

ופתאים. רוב הזמן אני לא כמו רוב האנשים.
"מי אתם?" שאלתי בבעתה.

אף אחד מהם לא ענה. עיניי נדדו ביניהם. לאה הביטה בי בחמלה, בני השפיל את מבטו ונענע בראשו במחווה גופנית אופיינית, כנראה. הלן זעפה ושילבה את ידיה בכעס ועובד נראה כחוכך בדעתו כיצד להגיב. ואז, כאילו כל מה שהיה עד עכשיו לא הספיק, ריחפה לתוך החדר דמות נוספת. זאת הייתה האישה הזקנה ביותר שראיתי בחיי. נמוכה ומצומקת, חרושת קמטים ועטויה מגוון של שכבות בד וצעיפים שאחד מהם כיסה את ראשה. היא הביטה בי בריכוז והמבט שלה עורר בי תחושה מטרידה של חוסר נוחות. כשדיברה היה קולה צרוד ושקט אך עם זאת ברור וחד להפליא.
"אנחנו נשמות. נשמות תועות. בדיוק כמוך" היא אמרה ורחפה משם בשקט.

“אז הפקידה ההיא, זה לא היה חלום. זה היה, כאילו...” לא ידעתי איך לקרוא לזה. העולם הבא? גן עדן? החיים שאחרי המוות? כל כך הרבה מחשבות הקדשתי למוות ולדרך לממש אותו אבל לא טרחתי להקדיש אפילו מחשבה אחת למה שיקרה אחר כך. פשוט יצאתי מנקודת הנחה שאין אחר כך כלום. ארבעה זוגות עיניים הביטו בי בסקרנות.

“המקום ההוא, חדר הקבלה עם הקלסרים, זה...”

עובד שילב את זרועותיו בקלילות על הספה, גבו שוקע מעט לתוך גב המשענת. הוא חיך אלי בחביבות ואמר בטון של מראיין טלוויזיה “ספרי לנו בבקשה על חדר הקבלה. ואחר כך, אם לא אכפת לך, הסבירי את פירוש המילה ‘קלסרים’.” לאה התיישבה על הרצפה בסיכול רגליים כמו ילדה קטנה שמחכה שיקריאו לה סיפור. בני נותר לעמוד ושמר על ארשת חסרת עניין ואילו הלן פרצה בקריאה נזעמת ש“אין לנו זמן וכוח לשמוע סיפורי הבלים” אבל נשארה לעמוד ורק זקרה את סנטרה כשעובד ציין שאף אחד לא מכריח אותה להקשיב. תיארתי להם את מיטת בית החולים בה התעוררתי ואת אולם הקבלה הסטרילי והפקידה היבשושית שישבה שם והם הקשיבו בשקיקה.

“אבל אם אני... כמוכם... אז גם אתם עברתם שם, לא?” שאלתי.

“אצלי זאת הייתה מערה מוארת לפידים וחיכו לי שם שלושה זקנים עם מגילות קלף” ענה עובד.

“אני הגעתי לבית הכנסת הקטן בעיירת ילדוטי ברומניה. היה שם רב זקן וארון ספרים ענק” הוסיפה לאה. הדיבור שלה היה שקט ומהוסס אבל נראה שהיא מתרפקת על הזיכרון. כשבני ראה שאני מביטה בו הוא השפיל את עיניו ומלמל “חדר מעצר. שני שוטרים. תיקי חקירה”. הלן הזעיפה פנים והידקה את הלסת באופן שהבהיר שהיא לא מתכוונת לתרום את חלקה לשיחה ובליווי הרמת סנטר מופגנת הסתובבה ויצאה מהחדר.

“אז מה הביא אותך לכאן?” שאל עובד באותו סגנון של תכניות אירות. הרגשתי מטושטשת לחלוטין ובקושי זיהיתי את קולי כשענית, כאילו המילים האלו לא ממש קשורות אלי.

“שבר במפרקת.”

הוא הרים גבה וחשף צל של חיוך משועשע “עבודה עצמית?”

“תאונה” ענית אבל לא הייתי בטוחה שזאת התשובה הנכונה. כבר לא הייתי בטוחה בכלום. אני מתה. אני רוח רפאים. אני נמצאת בבית רדוף רוחות. אני חיה בתוך קומדיה שחורה של טים ברטון. כלומר, לא חיה. אני מתה.

ניגשתי לאחד החלונות הגדולים והעברתי את אצבעותיי דרך וילונות הקטיפה הירוקים. כולם מסביבי שתקו וחיכו בזמן שחזרתי על הפעולה הזו שוב ושוב רק כדי להיווכח פעם אחר פעם שלמגע שלי לא הייתה שום השפעה עליהם. הווילונות לא זזו אפילו מילימטר ואף לא גרגר אחד של אבק עלה מהם. זה היה כמו להעביר את היד מבעד למפל מים מבלי להשפיע על הזרימה. התוצאה הייתה זהה כשניסיתי לנשוף אוויר על שכבת האבק שעל אדן החלון, ניסיון שהעלה גיחוך קל מכיוונו של עובד ואנחת יאוש שכבר ידעתי לשייך לבני. הוא צדק. היה משהו מאוד לא נעים במפגש בין הגוף שלי לעצמים הדוממים. כשניסיתי להעביר את ידי על משענת הספה היא פשוט שקעה

לתוכה.

כשהייתי בת עשר לקח אותי אבא שלי לתערוכת הולוגרמות במוזיאון המדע. אחד מחדרי התערוכה נראה כסלון ביתי מרוהט אולם מי שניסה להתיישב על אחת הספות מצא את עצמו על הרצפה ואם ניסית להרים את האגרטל שעל השולחן, נשארת עם אגרוף סגור באוויר, שכן החדר כולו היה אשליה של הולוגרמות. כשעמדתי כך בסלון המאובק והבטתי בידי העוברת בקלות דרך משענת העץ, חשבתי על אותו סלון מדומה, אלא שעכשיו היה הסלון אמתי ואילו אני הייתי ההולוגרמה. זה אולי נשמע מלהיב אבל לא אהבתי בכלל את הרעיון של להיות הולוגרמה.

מבעד לחלונות יכולתי להבחין שהשמיים מתחילים להתכהות. זה אומר שהשעה בערך שש בערב וההורים שלי אמורים כבר להיות בבית. היה מוזר לחשוב על האפשרות שהגוף האמתי שלי עדיין תלוי מעל השולחן בסלון או אולי כבר מאופסן באיזה חדר קירור. המילים של הפקידה הדדהו לי בראש "אני מניחה שהם לא יסיימו עם הסידורים לפני מחר בצהריים". אם אי פעם השתעשעתי במחשבה על האפשרות להיות נוכחת בהלוויה של עצמי, זה בהחלט עבר לי, ואילו היה לי גוף בעל מסוגלות לתחושות פיזיות אני מניחה שהייתי מרגישה עכשיו תערובת של צמרמורת ובחילה מעצם המחשבה על מה שעתידי להתרחש ביממה הקרובה. הולכים לקבור אותי. אני אתפורר ואהפוך לקומפוסט. אולי בסוף יצמח ממני עץ, או שיח, או חזזית ואז אני אייצר חמצן ואועיל במשהו לעולם. אבל יותר סביר שהתרכובת האורגנית שתישאר ממני תזוהם על ידי פסולת כימיקלית או משהו כזה. דיכאון.

קרוב לשנתיים נהגתי להשתמש בטקטיקה קבועה מול מחשבות בלתי נעימות. הייתי דוחקת אותן הצידה על ידי מחשבות חלופיות על המוות. גם עכשיו, כשפקדו את מוחי

תמונות מאיימות של הוריי עומדים מעל קבר פתוח שאליו משתלשלת גופתי, בחרתי באותה דרך הסחה. אלא שבניגוד לעשרות הפעמים בהם עשיתי זאת בעבר, עכשיו היה המוות יותר עניין של שאלה פרקטית מאשר שעשוע תיאורטי. אלפי שאלות התרוצצו לי בראש.

"הכי טוב שתתחילי מהראשונה" אמרה לאה בשקט, כאילו היא קוראת את מחשבותיי.

"דווקא עדיף להתחיל מהשלישית" אמר עובד בקריצה ועבר מתנוחת המראיין לשכיבת פרקדן על הספה, "שתי הראשונות הן בדרך כלל הכי מדכדות".

"אתה לא באמת שוכב על הספה, נכון?". זאת אמנם לא הייתה השאלה הראשונה וגם לא השלישית אבל באותה שנייה זו השאלה שהכי הטרידה אותי. ואולי פשוט היה לי נוח יותר לשאול אותה מאשר להתמודד עם המחשבה על תוצאות המעשים שלי. "כלומר, היא לא באמת מחזיקה את המשקל שלך".

"כמובן שלא" צהל עובד "הרי אין לי משקל."
 "אז למה..."

"מאותה סיבה שאת עומדת על הרצפה ולא מרחפת באמצע החדר. הרגל".

"אז... אני יכולה לעוף?" שאלתי. זאת הייתה כמובן שאלה טיפשית ביותר. ברור שאני יכולה לעוף - אני רוח רפאים. ובכל זאת עמדתי.

"הכול שאלה של שחרור תפיסתי וחירות מחשבתית" ענה עובד בעיניים עצומות וחיוך שהדגיש עד כמה הוא מרוצה מהניסוח של עצמו. אפשר לחשוב שהוא כתב את התסריט של מטריקס. הבטתי על הרגליים שלי. הן ללא ספק היו צמודות לרצפה, אם כי גם כשצעדתי לאורך החדר, נעליי לא השאירו שום טביעות בשכבת האבק שכסתה את הרצפה. עובד דיבר באותו

טון משועשע כשהוא ממשיך לעצום את עיניו וידיו משולבות מאחורי עורפו "עצמי עיניים ודמייני שיש לפניך גרם מדרגות. עכשיו פשוט התחילי לעלות בהן. במדרגה החמישית פקחי את העיניים".

עצמתי, דמיינתי והתחלתי לעלות. כבר במדרגה השנייה ידעתי שזה עובד. לא הרגשתי שום הבדל מתחת לרגלי אבל ידעתי בבירור שאני לא נופלת. במדרגה החמישית פקחתי את העיניים ומצאתי את עצמי מול נברשת בדולח מלאת קורי עכביש שהשתלשלה מהתקרה. מלמטה חייכו אליי לאה ועובד, שפתח למעני עין אחת. בני הקפיד לשמור על מבט עגמומי "זה לא כזה כיף כמו שזה נראה" הוא פלט "מהר מאוד זה ישעמם אותך".

"בני הוא ממש קרן שמש, אם לא שמת לב" העיר עובד. ידעתי שאני יכולה פשוט לרחף חזרה למטה אבל בכל זאת עצמתי את עיניי ודמיינתי את המדרגות. כנראה ששחרור תפיסתי וחירות מחשבתית הם דברים שדורשים תרגול. כשפקחתי את העיניים אחרי המדרגה החמישית מצאתי את עצמי שקועה ברצפה עד הקרסוליים.

לאה התרוממה מהרצפה והתקרבה אליי "תני לזה לשקוע. לוקח זמן להתרגל". ראיתי שהיא רוצה להושיט יד מנחמת אבל היא לא עשתה זאת ורק יצאה מהחדר בריחוף קל. בני יצא אחריה, נזהר שלא להיתקל באף אחד מהרהיטים ואילו עובד נותר מנמנם על הספה. התרוממתי לגובה הרצפה עד שראיתי שקרסוליי כבר לא שקועים בה. לא ידעתי מה אני אמורה להגיד או לעשות אבל העמידה השקטה וחסרת המעש הייתה כמעט בלתי נסבלת בשעה שהיו דברים משמעותיים כל כך שדרשו עיכול. הנינוחות המופגנת של עובד רק הקשתה על המצב.

"מי הייתה האישה הזאת?" שאלתי. עובד כנראה הבין ישר

שאני מתכוונת לזקנה עטוית הצעיפים.

“זאת מילכה” הוא ענה.

“מה היא בדיוק...” לא הייתי בטוחה מה אני שואלת, רק שהאישה הזו עוררה בי תחושה לא נעימה בכלל.

“היא מילכה” ענה עובד בצורה חותכת “תשאלי משהו אחר”.

“בן כמה אתה בכלל?”

עובד פקח עין משועשעת אחת “אני לא בטוח שאני יודע את התשובה”.

האמת היא שגם אני לא הייתי בטוחה אם ידעתי בדיוק מה אני שואלת. האם רציתי לדעת את הגיל בו מת או את השנה בה

נולד. בכלל, איך סופרים גיל של מישהו שכבר לא חי?

“מתי נולדת?” ניסיתי שוב.

“בשנה הרביעית למלך רבאל” ענה עובד. זה כמובן לא אמר לי כלום ולפי מבטו של עובד הוא כנראה שם לב לכך ונראה

די מרוצה מהבלבול שלי, אבל הוא היה אדיב מספיק בשביל לספק הסבר “רבאל הראשון, מלך הנבטים שמלך בעיר עבדת”.

“איזו תקופה זו?” יכולתי לנחש לפי הבגדים שלו שמדובר בעידן עתיק אבל לא ידעתי עד כמה עתיק.

“בואי נגיד שמאז מותי הספקתי לחזות בממלכת הנבטים המפוארת הופכת לאבק תחת רגליהם של הרומאים”.

אם לסמוך על זיכרונותיי משיעורי היסטוריה, עמד לפני אדם שנולד לפני אלפיים שנה לפחות ונראה בערך בגיל של אבא שלי.

“הנבטים לא היו שבטים נוודים?” שאלתי.

“היו” ענה עובד, “אבל כשאני נולדתי הם כבר עברו להתיישב בערים”. את המשפט הזה הוא אמר בשמץ של לגלוג.

“אז אם אתה מעבדת, מה אתה עושה כאן?” שאלתי. אמנם לא ידעתי הרבה על ההיסטוריה של השבטים הנבטים. המורה שלנו להיסטוריה העדיפה, משום מה, להתרכז בחניבעל

וקרבות הפילים שלו בקרתגו מאשר בעלילות המלך רבאל הראשון, אבל ידעתי שעבדת נמצאת בנגב, שהוא די רחוק מזיכרון יעקב. אולי אם אקבל תשובה אוכל להבין גם איך הגעתי אני למקום הזה. אבל התשובה שרציתי לא הגיעה. "אני לא מעבדת, גם אם שם נולדתי. אני לא משום מקום" ענה עובד ויצא גם הוא, משאיר אותי לבד בחדר המחשיך.

להמשך קריאה ולספר המלא

לחצו כאן